

OSTATNI SOJUSZ

*Trzy Pierścienie dla królów elfów pod otwartym niebem,
Siedem dla władców krasnali w ich kamiennych pałacach,
Dziewięć dla śmiertelników, ludzi śmierci podległych,
Jeden dla Władcy Ciemności na czarnym tronie
W Krainie Mordor, gdzie zaległy cienie,
Jeden, by wszystkimi rządzić, Jeden, by wszystkie odnaleźć,
Jeden, by wszystkie zgromadzić i w ciemności związać
W Krainie Mordor, gdzie zaległy cienie.*

Narrator: Po upadku Czarnego Władcy Morgotha jego największy sprzymierzeniec, Sauron, udając skrucę, ukrył się na wiele lat w Śródziemiu. Lecz ponure plany rodziły się nieustannie w głębi jego serca i umysłu. Maskował jednak swe zamiary, przyjmując postać mędrca Annatara – Pana Darów.

Na scenę wychodzi Annatar, rozmawia z elfami i ludźmi.

Narrator: W tej postaci wędrował po królestwach elfów i ludzi, wszędzie rozsiewając złe myśli i podjudzając mieszkańców jednych przeciwko drugim. Najchętniej jego słów słuchali Noldorowie. Był to szczerp elfów niezwykle ambitnych, pragnących rozwijać swe umiejętności i wytwarzać wspaniałe przedmioty.

Na scenę wchodzi Celebrimbor

Narrator: Ich władcą był Celebrimbor, wnuk Feanora – najwspanialszego rzemieślnika elfów. Celebrimbor sprawował rządy w Eregionie, zrzeszając wokół siebie najlepszych kowali i artystów. Słuchając Annatara, nauczyli się od niego wiele, gdyż posiadał ogromną wiedzę.

Annatar przekazuje Noldorom wiedzę, uczy technik rzemiosła.

Narrator: Wtedy właśnie Celebrimbor wraz z mistrzami z Ost-in-Edhil prześcignęli samych siebie i stworzyli rzeczy cudowniejsze niż kiedykolwiek – Pierścienie Władzy.

(30s)

Elfowie pracują w kuźni, odgłosy uderzania w kowadło itp. zrobimy na żywo.

Narrator: Sauron kierował ich pracami, pragnął bowiem uzależnić od siebie elfów i poddać ich swojej kontroli. Elfowie zrobili dziewiętnaście pierścieni, lecz trzy z nich, wykute przez samego Mistrza Celeberimbora wyjątkowo bez pomocy Annatara, były szczególnie potężne. Były to: Narya – pierścień ognia, Nenya – pierścień wody oraz Vilya – pierścień powietrza.

Równoległe do słów narratora ukazywane są pierścienie.

Narrator: Jednak Sauron zdradził elfów. Ukryty przed ich wzrokiem w swojej siedzibie, Mordorze, wykuł we wnętrzu Góry Ognistej Pierścień Jedyny, który miał władzę nad pozostałymi. Przełał w niego swą ogromną siłę i wolę, czyniąc go najpotężniejszym z Pierścieni. Moc pozostałych była związana z mocą Jedynego i ich siła trwała, dopóki on istniał.

(1min)

Sauron w kuźni przy górze przeznaczenia pracuje nad pierścieniem. Wplecione w muzykę, gdy Sauron wykuwa pierścień:

Ash nazg durbatulûk, ash nazg gimbatul, ash nazg thrakatulûk agh burzum-ishi krimpatul!

Narrator: Wkładając na palec Jedyne Pierścień, Sauron widział wszystko, co robiły osoby noszące inne Pierścienie, czytał ich myśli i mógł nimi kierować.

Narrator: Elfowie jednak nie dali się ujarzmić. Gdy Sauron użył Jedynego, wyczuli to, zrozumieli, że ich zdradził i przejrżeli jego zamiary. By uniemożliwić mu przejęcie władzy, zdjęli swoje Pierścienie i postanowili je ukryć. Na powierników Nenyi, Naryi i Vilyi zostali wybrani Gil-Galad, Elrond i Galadriela.

(30s)

Narada elfów, pierścienie (9 i 7) zostają zamknięte w 2 szkatułkach, a 3 przekazane Galadrieli, Gil-Galadowi i Elrondowi.

Narrator: Sauron wpadł w gniew i zażądał zwrotu pierścieni, twierdząc, że ma do tego prawo, ponieważ to on przekazał elfom wiedzę, jak je stworzyć. Elfowie pod wodzą Celebrimbora odmówili – i rozpoczęła się wojna.

(2 min)

Sauron daje upust swojej złości zbiera drużynę orków i ruszają na Eregion.

(1 min)

Galadriela, Gil-Galad i Elrond uciekają ze swoimi pierścieniami. W Eregionie pozostaje Celebrimbor z niewielkim wsparciem. Sauron z grupą orków napada na Eregion. Orkowie walczą ze strażnikami.

(2 min)

Sauron walczy z Celebrimborem. Pokonany Celebrimbor, poddany torturom, wskazuje miejsce ukrycia pierścieni (9 i 7). Sauron zabiera pierścienie i zabija Celebrimbora.

(2 min)

Sauron wraca, zaprasza krasnoludów

Narrator: Sauron był wściekły, gdyż nie udało mu się przejąć trzech Pierścieni elfów. Wiedział jednak, jak zrobić użytek z pozostałych. Zaprosił siedmiu krasnoludzkich królów i dziewięciu ludzkich władców. Podarował im Pierścienie, pragnąc podporządkować ich swojej władzy. Jednak wola krasnoludów okazała się nieugięta i opierali się oni mocy Jedynego.

(1min)

Sauron rozdaje pierścienie krasnoludom, krasnoludy dziękują, podnoszą Pierścienie w górę w triumfalnym geście i odchodzą w stronę dal.

Narrator: Ludzi łatwiej było usidlić.

(2 min)

Sauron rozdaje pierścienie ludziom, triumfalny gest z pierścieniami w górze. Sauron powstaje, wkłada Pierścień Jedyny, ludzie walczą ze sobą, jednak każdy po kolei pada na kolana.

(2 min)

Gasną światła, chwila napięcia, rozlegają się mrożące krew w żyłach krzyki Ulairi, ludzie zakładają płaszcze. Światło. Dziewięcioro Nazguli wstaje, dzierżąc miecze, oddają hołd Sauronowi i ustawiają się za tronem.

Narrator: Dziewięciu wielkich ludzkich władców przeszło na jego stronę, wstępując do świata cieni i stając się jego najpotężniejszymi sługami - Upiorami Pierścienia, Nazgulami, którzy nieśli ze sobą Ciemność i krzyczeli głosem śmierci.
Sauron osiągnął swój cel.

(10s)

Gasną światła.

Narrator: Lecz nie spodziewał się jednej rzeczy...

(20s)

Granie rogów, dalej ciemno.

Zapalić światła.

Narrator: Że posunął się za daleko.

(2,5 min)

Granie rogów. Wyjście Armii Sojuszu. Armie stają naprzeciwko siebie.

(1 min)

Przywódcy obu armii witają się ze sobą. Armie łączą się i ruszają w stronę Mordoru.

Narrator: Elendil, władca ludzi oraz Gil-Galad, ostatni król elfów, postanowili położyć ostateczny kres hegemonii Saurona. Zawarli sojusz i wspólnie pomaszerowali do Krainy Cienia.

Armia ustawia się przed Czarną Bramą.

(2 min)

Bębny. Brama się otwiera. Wychodzą armie Mordoru. Na czele oddziałów orkowie niosą przeszyte strzałami, nadziane na pal ciało Celebrimbora.

Narrator: Niewypowiedziana rozpacz ogarnęła serca elfów, gdy ujrzeli, co uczynił Sauron. Widok zbezczeszczonego ciała księcia Celebrimbora, obudził w nich gniew, który z jeszcze większą mocą poniósł ich do walki.

(5 min)

Armie Sojuszu ruszają do walki.

Bitwa na równinie Dagorlad. Armie Sojuszu wygrywają, niedobitki orków wycofują się do Barad-dur.

Narrator: Sprawność działania armii Wolnych Ludów przerosła wyobrażenia Saurona. Nikt nie mógł sprostać Aiglosowi, włócznie Gil-Galada, a Narsil, miecz Elendila, siał postrach wśród orków i ludzi. Siły Saurona zostały zepchnięte aż do jego siedziby, wieży Barad-dur. Armie Sojuszu oblegały ją przez siedem długich lat.

(1 min)

Armie ustawiają się wokół wieży, gaśnie światło. Armie przegrupowują się. Zapalają się światła.

(2 min)

Kilka wycieczek orków odpychanych przez pierścień oblegających.

Narrator: Po tym czasie, widząc swoje tragiczne położenie i chcąc przerwać impas, Czarny Władca postanowił osobiście włączyć się do walki. Odrzucił raz na zawsze postać Annatara i ukazał się w kształcie budzącym trwogę i przerażenie.

(30 s)

Wyjście Saurona, za nim wylewa się morze orków.

(30s)

Sauron zadaje potężne straty przeciwnikom.

Rusza na niego Gil Galad z Elendilem.

(1,5 min)

Walka Saurona z Elendilem i Gil Galadem.

Sauron dusi Gil-Galada.

(2 min)

Elendil naciera na Saurona. Walczą zaciekle. Sauron go zabija, lecz sam też pada na ziemię.

(30s)

Przybiega Isildur. Wyciąga spod ojca złamane ostrze i odcina palec Sauronowi.

(1 min)

Sauron umiera, flara symbolizująca jego ducha ulatującego z ciała.

Isildur stoi, trzymając w dłoni Pierścień.

Walczące w tle armie przestają walczyć. Zdezorientowani orkowie rzucają się do ucieczki.

Alianci zaczynają biec w stronę orków, orkowie uciekają.

Do Isildura podchodzi Elrond.

Elrond (wzburzony): Trzeba zniszczyć Pierścień, to jedyny sposób, by mieć pewność, że Sauron nigdy się nie odrodził!

Isildur: Nie. Biorę go jako okup za śmierć mojego ojca i brata. Czyż nie ja sam zadałem Nieprzyjacielowi śmiertelny cios?

(30s)

Isildur wychodzi z kadru.

Elrond zostaje sam.

Gaśnie światło.

Narrator: Bitwa ta nazywana jest Bitwą Ostatniego Sojuszu, gdyż nigdy później pomiędzy ludźmi i elfami nie zawiązano tak ścisłego przymierza ani nie zgromadzono tak potężnej armii. Choć okupione ogromnymi stratami, zwycięstwo nad Sauronem przyniosło na jakiś czas pokój do Śródziemia. Nie była to jednak ostateczna wygrana. Duch Saurona nie został unicestwiony, gdyż część jego mocy, przelana w Pierścień, pozwoliła mu przetrwać. Skrył się zatem na bezludnych pustkowiach i czekał na odpowiedni moment, aby ponownie rzucić wyzwanie Śródziemiu.

Pieśń o Gil-Galadzie na zakończenie

*Gil-galad ludu Elfów był królem
harfiści o nim śpiewają z bólem,
- władcy co wolną dzierżył krainę
od szczytów górskich po morz głębinę.*

*Miecz długi, włócznia jak śnieżny cień,
z daleka widoczny błyszczący hełm,
w lustrze srebrzystej tarczy z błękitem
nieprzeliczone gwiazdy odbite.*

*Lecz dawno temu odszedł z tych ziem
i nikt rzec nie umie, gdzie skrywa się.
W mrok gwiazdy jego zapadło lśnienie,
w Mordorze, tam, gdzie zaległy cienie.*